

ZADRUGAR

Glasilo „Nabavljalne zadruge uslužbencev drž. železnic v Sloveniji“ v Ljubljani VII

Izhaja vsakega prvega v mesecu. = Naročnina letno za nečlane Din 18.— = Posamezna številka stane Din 150. = Dopisi in reklamacije naj se pošiljajo na upravni odbor N. Z. U. D. Ž. Ljubljana VII.

Naloga bodočnosti.

Naloga združništva je, da posveti največjo pozornost vzgoji članstva.

Nevredno in nedostojno bi bilo, ako bi zadruga smatrala svoje člane samo za odjemalce — in ž njimi tudi tako postopala.

Nevredno in nedostojno pa bi tudi bilo, ako bi člani obiskovali zadrugo samo radi gmotnega dobička in dividend, radi katerega se edino spleča biti član zadruga.

To gornje in napačno naziranje je na žalost med ostalimi železničarji zelo zelo razširjeno.

Čeravno je materijalni uspeh našega združnega gibanja v splošnem zasiguran, dejansko donša članstvu dobiček, vendar to ne sme biti za nikogar edini povod, da se je unašal kot član v zadrugo.

Jasno je, da je vsakemu vidni namen združništva v tem, da dobi član v zadrugi za svoj denar večjo protivrednost v blagu, kot jo splošno dobi v kapitalističnem dobičarskem gospodarstvu.

Vendar pa mora biti v tej smeri pridobljen uspeh v isti meri posledica idealnih načel združništva.

Za neposrednimi vidnimi koristmi združništva, se nahajajo še vzvišene naloge združnega gibanja.

Dokazati moramo vsakomur, da je združno gospodarstvo oni sistem, ki se ima uveljaviti v bodočnosti in ki je naravnost poklicano, zboljšati kapitalistično organizacijo gospodarstva sedanosti.

Razširiti moramo spoznanje, da z združnim delovanjem gradimo s pozitivnim delom nov družabni red in da v tem delu ne rabimo iti revolucionarno pot.

To kar danes delamo, prinaša tudi že danes uspehe.

Glavna naloga združništva leži v tem, da skuša tako organizirati gospodarsko in socialno življenje, da bo nudilo vsaj našim potomcem, bodočim generacijam, človeku bolj vredno in dostojno življenje.

Zato, da pridobimo nekaj denarnega dobička v boju interesov za svoje člane, to nikakor ne sme izčrpati naših sil.

Cilj združništva mora biti, višje in boljše življenje vsega ljudstva.

Neobhodno potrebna nam mora biti nova družba, ker je staro na golem kapitalizmu sloneče gospodarstvo, sramotno dogospodarilo.

Kdo drugi naj bode poklican k graditvi nove družbe, kakor zavedni in požrtvovalni zadrugarji.

V svojem gibanju ne smemo poznati nikakih izkoriščevalcev in oderuhov in ravnati tako ne izkoriščanih in odiranih.

V zaupanju na zmago dobrega o človeku, oznanjamo evangelij skupnosti.

Želimo in upamo, da bomo združeni izvršili dela, ki bodo osvobodila svet.

Vi vsi, ki stojite še izven našega gibanja, ste nam bratje in sestre.

Naša želja je, napraviti z Vami družbo enakopravnih.

Zato dobrodošel vsak, ki nam pride z odkritim prepričanjem nasproti, za naše skupne visoke ideale.

V tem znamenju gremo na delo, v zavesti, da je le v delu bodočnost naša.

Združna zavest.

Združništvo je organizacija gospodarstva, ki sloni na načelih samopomoči in vzajemnosti. Kakor ima vsaka organizacija svoje zakone in pravila, ima svoje zakone in pravila tudi združništvo. Ti zakoni dajejo pravico in nalagajo tudi dolžnosti. Za izvajanje teh zakonov pa je potrebna disciplina zadrugarjev.

Pod združno disciplino je razumeti, celokupnost vseh dolžnosti, ki jih ima član zadruga do zadruga.

Da član zadruga drži disciplino se izraža tudi v tem, da je zaveden zadrugar.

Priznati pa moramo, da se proti združni disciplini mnogo greši.

Vzrok leži v tem, da vlada še prešibka združna zavest in prevelika sebičnost.

Za navidezno cenejše blago, ki ga nudi trgovec, se takoj izneverijo posamezniki zadrugi in gredo kupovat k zasebnemu trgovcu, ne premišljajo, da zasebni trgovec, ki prodaja ene vrste blaga ceneje kot je le slučajno v zadrugi, da se desetkrat odškoduje pri drugem blagu in če treba profitira še pri meri in vagi.

Radi nekaj par se prodajo načela zadrugarstva, se izneveri združna zvestoba, in pri domišljeni koristi, delajo v svojo škodo, škodo zadrugi in škodo drugim zadrugarjem.

Zadruga se bori na dve fronti in sicer z nasprotniki, med katerimi so posebno zagrizeni trgovci (že vedo zakaj) in z nevednostjo članov, ki delajo po liberalnem načelu »Vsak za se, Bog za vse« in kršijo disciplino zadruga.

Da je težko poglobiti združno zavest, o tem ni govora in morda je naša zadruga celo grešila v tem oziru, da je premalo propagande izvršila v tej smeri, gotovo pa je tudi res, da najboljša propaganda največkrat ne zaleže, če ji je posameznik nedostopen.

Zato lahko in mirnim srcem trdimo, da se je kršila združna disciplina le vsled nevednosti posameznikov, katero gojiti imajo največji interes oni, ki so zakleti nasprotniki združništva. Kdo so ti, ni treba še enkrat povdarjati.

Vsak posamezen zaveden zadrugar ima dolžnost, da pomaga širiti združno zavest med nevedne, ter jim pojasniti kulturni in socialni pomen združništva. Materijalne koristi združništva naj bodo najzadnje propagandno sredstvo. Prirojene sebičnosti človeka ne potrebujemo vzgajati, ta je itak dovolj močna.

Saj nam ni treba globoko misliti, da postanemo zavedni zadrugarji.

Samo to pomislimo: zadruga je naša in nikogar drugega. Kar za zadrugo storimo, storimo zase. Zadrugina korist je naša korist, zadrugina škoda je naša škoda. Ako torej sebi hočemo dobro, moramo dobro hoteti tudi zadrugi.

Zaveden je le oni zadrugar, ki dobro pozna namen in koristi zadruga in ki ima jasen pregled velikih koristi, gospodarskih in moralnih, ki bi jih združništvo lahko nudilo, ako bi bili vsi železničarji zavedni zadrugarji.

Vsak zadrugar mora vedeti:

1. Da so današnje krize, brezposelnost, slabe plače, posledica slabega družabnega reda, da bo pa vse to izginilo, ka-

dar bo zavladal zadružni gospodarski red v proizvodnji in konzumu.

2. Da bo le s pomočjo zadrug mogoče premagati kapitalistična podjetja in truste, ki imajo namen monopolizirati cene in da bo le potom zadrug mogoče spasiti narod od velikih škod kapitalizma.

Komur je toraj v resnici na ljudskem blagostanju, na rešitvi človeštva iz izkoriščanja kapitalizma, ta naj se pridruži zadružništvu, in naj tako kot konzument ali producent postavi vse svoje sile v službo občnosti in občne koristi in seveda posredno tudi v svojo korist.

Zato širimo zadružno zavest!

Vprašanje nabavljajalnih zadrug.

V naši lepi domovini imamo skoro v vsakem kraju eno ali več zadrug. In ravno tako skoro v vseh večjih krajih po eno nabavljajno zadrugo. In to je razveseljivo dejstvo.

Kakor pri vseh organizacijah, tako tudi tukaj — po našem mnenju — ni merodajno in odločilno ravno število zadrug in članov, marveč bolj njih kvalitativna vrednost.

One zadruge, ki ne vrše svojih dolžnosti, ter obstojajo samo na papirju, so suha veja na drevesu naroda.

Pravo pojmovanje zadrug se izraža le v uspešnem delovanju, ki donaja koristi. Uspešno delovanje pa je mogoče le tedaj, če se člani zadružniki jasno zavedajo tudi svojih dolžnosti in ne zahtevajo samo materialnega dobička.

V pravem umevanju zadružnega smotra in koristi zadruge spoznamo šele čut dolžnosti. Danes še živimo v dobi evolucije in nove orijentacije.

Kako se naj toraj razvija zadružništvo, da se doseže pravi cilj in nam donaja uspeh in koristi.

Niti svetovni vihar ni bistva zadružništva vrgel iz tečajev, marveč ga je samo zadržal v njegovem razvoju in razmahu.

Če primerjamo smoter in cilje zadružništva v njegovem početku, spoznamo, da njegove ideje neoporečno veljajo tudi danes in soglašajo docela s problemi modernega socializma, ki stremi za udeležitvijo socializacije in bije boj proti izkoriščanju kapitalizma.

Smotreno zadružništvo ne goji samo gospodarskega dela pridobivanja, marveč je v njem mogoče vzgojiti do jako visoke stopinje tudi stremljenje duševnega in moralnega dela.

Zadruga je obenem toraj tudi šola samovzgoje in edinstva.

Umerjeno zadružno delovanje pospešuje med člani razvoj strokovne naobrazbe in trgovskega znanja.

V okusnem delu doseženi uspehi, dvigajo samozavest posameznika in zaupanje v svojo lastno moč...

V zadrugi se učimo, da ne smemo pričakovati pomoči samo od zgoraj, od zakonodaje, države in železniških uprav, temveč, da je v prvi vrsti sleherni posameznik za posledice svojega početja in dela sam odgovoren in da si vsak sam kuje svojo srečo in bodočnost.

Povdariti moramo, da samo v samopomoči, uteleseno smotreno delovanje, omogoča posameznim slojem zastopati svoje stanovske koristi, ki končno le predstavljajo in tvorijo en del blagostanja celokupne države.

Gotovo pa je, da le socialno dobro vzgojen narod zamore imeti vzorno zadružništvo.

Ni dovolj in ne zadostuje, da samo posamezniki umevajo in se ogrevajo za zadružno delo, marveč združenje v zadrugah mora postati potreba celokupnega duševnega in ročnega proletarijata. Čut potrebe pa se mora vzgojiti.

Socialno pojmovanje mora zadobiti trdno in široko podlago, sleherni mora biti prepričan, da so koristi celokupnosti prvi in da je posameznik le člen velike verige družabnega ustroja družbe, brez katere v svojem sedanjem položaju ne more obstati.

Spoznanje, da je zadruga bojna organizacija - sebičnosti in činiteljica vzajemnosti, v prosep vseh zadružnikov mora ostati splošna vodilna misel.

Današnji pokret zadružništva stoji na stališču ozdravljenja, prehod iz abnormalnih v normalne razmere, ki skuša zbrisati grozne posledice in sledove krute svetovne vojne.

Če premetrimo toraj pomen naših nabavljajalnih zadrug, spoznamo, da njih procvit in uspeh globoko sega v naše narodno gospodarstvo.

Zato čujemo danes tudi glasen in splošen poziv na pridno delo in na zvišanje produktivne moči, ker le pridnost in zvišanje produktivne moči nam moreta izboljšati gospodarski položaj.

Ker ima zadruga za cilj organizirati konzum in proizvodnjo na zadružni podlagi, je ta splošen klic veljaven tudi za nas in glasen memento, da v zadrugi podvojimo svoje delo za koristi skupnosti. Poslušajmo ta klic in pojdemo na delo. Iz uprave lista.

Ker se še vedno dogajajo slučajji, da posamezni člani ne dobe lista, bodisi radi pomanjkljivih naslovov, bodisi radi krivde na pošti ali po krivdi članov samih, poziva-

vamo vse zaupnike, da skušajo v tem oziru napraviti red v svojem okolišu s tem, da nam javijo točne naslove. Ne samo zaupniki, tudi vsak član mora člana, ki lista ne dobiva opozoriti na nedostatke in mu eventualno pomagati.

Ker gojimo vzajemnost na gospodarskem polju, naj velja vzajemnost tudi v privatnem življenju.

Če...

Dosti se fantazira lahko, če bi bilo... In ena takih fantazij je, če bi bilo več zadružnega duha.

Ne mislimo tu na kako nabavljajno zadrugo in njene člane, ampak na splošni čut ljudstva, da si uredi svoje gospodarske prilike na zadružni podlagi.

Kaj bi se dalo vse narediti, kako bi bilo vse drugače, če... itd.

Ali danes živi vsak samo zase, za svoj osebni in trenutni dobiček in korist.

Kdor ima vsega v izobilju, ne gleda in ne vidi reveža, in kdor je obsojen na revščino, si ne more pomagati in se skopati na boljši položaj.

Tako je s posameznikom in s posameznimi stanovi.

Kako težko je potem v dobi izrazitega vsestranskega egoizma, reševati splošna gospodarska vprašanja, pravično za reveža in bogatina.

Za primer, stanovanjsko vprašanje.

Imamo že šest let sem več vrst ljudi, stanov, z ozirom na stanovanjske razmere.

Meščani, ki bivajo v starih stanovanjih, plačujejo za veliko, udobno stanovanje malenkost, — imajo po par podnajemnikov, kar jim nese čistega dobička mesečno od 500 do 2000 Din.

Drugi pa mora plačevati za novo, tesno stanovanje 1000 Din mesečno in še več, tretji plača za podobno staro stanovanje mesečno 5—8 litrov vina (ca 80—100 D.).

In zopet družine, ki žive ločeno, na dve strani — plačujejo dvoje stanovanj, — imajo pa eno samo plačo.

Imamo potem družine v kletih, v podstrešjih — pravih beznicah — in nazadnje še vagonarje. Na te se domislamo neradi, kot na greh, na sramoto današnje dobe.

Velikanska je razlika med materialnim položajem enega in drugega — in vse samo radi slučaja.

Slučaja, da je prišel eden preje v Ljubljano, drugi pozneje.

Ne bi verjeli, da se to godi vse v eni državi, v enem času. In vendar vidimo to igro na lastne oči, že pet let sem.

Hišni lastniki imajo svoje društvo, hočejo do svojih pravic.

Najemniki, teh je več, se družijo in organizirajo v svojih društvih, — da izvojujejo daljne poceni bivanje v privatnih hišah.

Dosegli so, da jih je ščitil stanovanjski zakon glede višine najemnin itd. — seveda na račun hišnega gospodarja — nekateri so pri tem prav dobro živeli.

Bil je tu trdovraten, dolgotrajen boj. Neizprosno je vsak branil svojo korist na škodo drugega.

In tu pridemo na »če...«

Da, če bi bilo več zadružnega duha, danes bi izgledalo v stanovanjskem oziru malo drugače!

Materijelnih žrtev se ne bo smelo od nas več zahtevati.

Vsakemu svoje, — in ni pravično, da krati država hišnemu posestniku tako zelo njegovo posest, ker ne moremo mi plačevati primerne najemnine, ker nam država ne da primerne plače, ker država nima denarja, ker država ne zna ali se ne upa ali noče iskati vire, dohodkov, kjer bi se jih moralo.

Ali z razmerami, kakršne so, ali so bile, moramo računati.

In edini izhod, edina pomoč iz stanovanjske zagate bi bila *samopomoč*.

Država naj zida. —

Država smo mi, — zidajmo mi!

Pa da ne bi zahtevali od teh revežev, beguncev, da si sami pomagajo, da sami plačajo svoje zgradbe! Da ne bi oni nosili celo breme tako riskantnega koraka!

Pred tisočletji so ljudje začutili potrebo, da si ustanavljajo države, da ščitijo slabjšega pred izkoriščevanjem močnejšega, da razdelijo vsaj nekoliko enakomerno med vse ljudi srečo ali nesrečo vse države.

Ali se ne bi moglo k rešitvi stanovanjskega vprašanja pritegniti vse sloje, vse prebivalstvo?

Izšla je kmalu po prevratu (pod dr. Gosarjem) naredba, da morajo takozvani milijonarji stanovati v lastnih hišah — da si morajo te sezidati, ako jih nimajo.

Lepa ideja, škoda da se ni speljala. (Ker je dr. Gosar šel.) —

Ravno radi gori omenjenih velikih razlik med enim in drugim najemnikom — bi se dalo uvesti poseben davek, ki bi se stekal v stanovanjski fond. Ako se že odreka lastniku hiše pravica do primerne najemnine, — naj bi se to zgodilo v korist vseh najemnikov, — tedaj ne samo onih, ki imajo že stara, udobna stanovanja (z dobičkom do 1500 Din mesečno) — ampak tudi v prid onih nesrečnikov, ki sploh še nimajo stanovanj. —

Naj bi se uvedel občinski stanovanjski davek, progresiven davek na stara cenena stanovanja.

Davek, odvisen od velikosti stanovanja in premoženjskih razmer najemnika. —

Ne štediti, — pritiskati, kot pritiska usoda one, ki žive na dva kraja.

Ne bi jih bilo konec, kot so vagonarji tudi srečno prebili teh 5—7 let.

Če bi plačal najemnik od male luknje 10—20 odstotkov povrh najemnine še 2 odstotni stanovanjski fond — če bi se pritislilo magnate z davkom 100 do 900 odstotkov k najemnini za razkošna stanovanja — vse v stanovanjski fond, to bi prišle lepe vsote skupaj. —

S tem bi se že lahko sezidalo v štirih letih čez 500 stanovanj — sezidalo in poplačalo.

Zadostoval pa bi ta osnovni kapital kot definitivna last voditelja stavbene akcije (občina) — za gradnjo 1000 stanovanj.

Dosegla bi se morda celo nadprodukcijska stanovanj.

Na vsak način bi bila s tem stanovanjska kriza za dotični kraj rešena.

In v trenutku, ko nastopijo normalne razmere, ko odpade stanovanjski zaščitni zakon, bi imela občina dovolj stanovanj na razpolago. —

Izjednačilo bi se s tem že med izjemno (zaščitno) dobo socialne trdote — navadili bi se na nekak prehod na normalne razmere — in glavno — pomagano bi bilo revežem, ki se potikajo že leta in leta v vagonih, luknjah itd.

Pomagali bi jim vsi drugi — sami ne bi posebno občutili bremena, te pomoči.

To so bile ideje, ki jih je širil in skušal uveljaviti eden naših članov v letu 1920 in 1921 v interesiranih krogih. —

Bilo je zaman.

Vsak je gledal samo za svojo korist in se ni hotel niti spuščati v daljšo debato, razmišljanje, kako praktično z ozirom na naše razmere in obenem pravično rešiti to vprašanje. —

Manjkal je čut pravičnosti, čut skupnosti, — recimo zadružni čut.

Ako bi ta ideja prodrla v društvu stanovanjskih najemnikov leta 1920 — pri poverjeniku za soc. skrb in v širših krogih najemnikov, gotovo bi se jo dalo izvesti in danes bi imeli že skoro rešeno to vprašanje.

No, in čez štiri leta, po onem poskusu! — Pred par meseci smo čitali, da so praktični Angleži prožeti pravičnosti in zadružnega duha segli po podobnem receptu, da ublažijo in odpravijo stanovanjsko bedo.

Ali spada to v »Zadrukarja«?

Stanovanjskega problema ne bo reševal naš odbor — in obtoževati enega ali hvaliti idejo drugega ni naš namen.

Skušali smo pokazati, koliko bi imela naša generacija, naš narod lahko več uspehov na gospodarskem in socialnem polju, če bi ne mislili in skrbeli vedno samo zase, ampak tudi za druge.

In ona skrb za celoto, skrb za pravično in znošljivo rešitev vseh medsebojnih gospodarskih vprašanj — je ideja, ki jo propagiramo.

Ne navadna trgovina ali aprovizacija — šola za skupno delovanje, vzgled za skupno last, ustanova medsebojne pomoči nam bodi naša zadruga. — Čirin.

Odpravimo nedostatke!

V svoji prvi številki je »Zadrukar« očrtal pomen svojega izhajanja in pojasnil program, ki ga bode dosledno vršil.

»Zadrukar« je doslej redno vršil svoje dolžnosti, niso pa svoje dolžnosti izvršili posamezni člani (povdarjamo posamezni člani) do svojega glasila. In zakaj?

Ker naš »Zadrukar« prihaja popolnoma tiho brez šuma med svoje člane, se zgodi, da se njegova skromnost, vzlic bogati vzgojni in informativni vsebini, nagradi s tem, da ga prejemalec položi, na *zaprašeno polico*, kjer čaka, da ga gospodinja uporabi za podkurjavo ali kaj drugega.

Pripominjamo samo, da ne pride tu v poštev samo moralna škoda, ki jo lahko trpi zadružništvo vsled padanja zadružne naobrazbe in zadružne misli, ampak tudi gmotna škoda, ki jo trpe poedini člani vsled nepoučenosti.

Zato se dogajajo slučajji, da član kritizira in hoče imeti informacije za to in ono, kar je bilo že parkrat v listu pojasnjeno.

Ako ga vprašamo, zakaj ni čital »Zadrukarja« se navadno izgovori, da ni imel časa.

Pol ure časa radi skromne velikosti, žrtvovati za »Zadrukarja« in ga prečitati, je dolžnost slehernega člana.

Ako tega ne bomo storili, bo zadružna zavest in misel pešala.

Uredništvo lista se trudi, spraviti na skromni prostor čimveč prepotrebne gradiva z edino željo, da bi rodilo dober sad za procvit zadružništva.

Ne ročajmo se njegovi skromnosti in ponižnosti, ker le ljubezen članstva ga bo dvignila, da bo večji, močnejši, zanimivejši in popolnejši.

Kakor se je naša zadruga razvila iz skromnih početkov, tako se bo naš »Zadrukar« razvil tekom časa v list, na katerega bo lahko ponosen sleherni železničar.

To pa dosežemo, ako odpravimo nedostatek, ki smo ga zgoraj omenili.

Zadružni vestnik.

Glasom sklepa skupne seje upravnega in nadzorovalnega odbora ima vsak član pravico do posmrtnine v znesku Din 1000, ki se izplačuje iz dobrodelnega fonda ustanovljenega na občnem zboru zadruga.

Toraj za slučaj smrti člana imajo njegovi svojci pravico dvigniti omenjeno posmrtnino, ako dokažejo, da so z umrlim članom živeli v skupnem gospodinjstvu. Toliko na znanje, ker se je zaznalo, da o tem fondu posamezni člani niso znali. Zadružna pravila dobe vsi člani takoj, čim bodo dotiskana. Dotlej pa potrpljenje.

Zadruga namerava letoš nabaviti za svoje člane zelje v glavah.

Nabavi se samo prvovrstno blago.

Kdor namerava vzeti večjo množino, naj to javi v prodajalni ob priliki mesečnega nakupa ali pa naj se obrne do svojega zaupnika.

Krompir prvovrsten gorenjski in dolenski je že nakupljen. V svrhu nabave še manjkajoče množine, naj se člani javijo za nakup kakor goraj označeno.

Jabolka prvovrstna štajerska in gorenjska je zadruga nabavila potrebno količino. Tudi za ta predmet naj člani javijo svoje zahteve svojemu zaupniku ali neposredno zadrugi.

Pritožbe.

Vse pritožbe, kateregakoli značaja, bodisi slabe postrežbe ali kakovosti blaga, nevljudnega obnašanja osebja, naj se naslovijo na zadrugo pod naslovom — nadzorovalni odbor — v zaprti kuverti. To velja za zunanje člane, ki se jim dostavlja blago po železnici.

Za člane, ki kupujejo osebno v trgovini, je na razpolago — pritožna knjiga, kamor je zabeležiti vse pritožbe.

Seveda morajo biti vse pritožbe podpisane od pritožitelja samega, ker se nadzorovalni odbor na anonimne pritožbe ne bo oziral.

Nadzorni odbor, bo pa vse utemeljene pritožbe rešil in dotičnega člana o uspehu obvestil.

Člani zadrugarji poslužujte se v tem oziru le goraj označene poti, ter se izogibajte katerega koli osebnega izpada proti komurkoli.

Vsaka umestna in poštena kritika je pa željena.

Ljubljanskim članom! Kdor še ni vpisan v listo za dostavo nakupljenih živil na dom, naj to čimprej stori, da bo možno dovoz pravočasno organizirati, kakor je zamišljen.

Cenik glavnih predmetov živil za mesec oktober 1924.

vrsta blaga	enota	Din
Moka pecivna 0 gg	kg	6.—
„ mehka	„	5 80
„ krušna	„	4 20
„ ajdova	„	6 50
„ ržena	„	4 80
„ koruzna	„	3 50
Zdrob pšenični	„	6 50
„ koruzni	„	4 40
Otrobi pšenični	„	2 10
„ koruzni	„	1 50
Testenine makaroni dom.	„	10 —
„ italijanski	„	18 —
Riž I vrste	„	10 —
„ II	„	8 50
Koruzna v zrnju	„	3 30
Fižol	„	7 —
Sladkor kocke	„	17 —
„ sipa	„	15 —
Kava I vrste	„	49 —
„ II	„	44 —
„ žgana	„	54 —
Cikorija Frank	„	23 50
Kava Kneip	„	14 —
Mast domača	„	37 —
„ ameriškanska	„	31 —
Olje olivno	„	28 —
Milo	„	6 50
Slanina prekajena	„	40 —
Milo »Schicht«	„	18 —
„ »Zlatorog«	„	16 50
Med cvetlični	„	23 —
Sir	„	50 —
Češple domače	„	9 —
„ bosanske	„	12 —
Suhe hruške	„	5 50
Rozine la	„	26 —
Platno domače za rjuhe	m	50 —
Kotenina rujava	m	40, 18
Madapolan	m	19 50
Šifon	m	17 50
Modrobarvno blago	m	
Platno za predpasnike	m	22, 23
Klot črni	m	64, 55
Barveni tisk	„	24, 26
Platno za brisače	„	26, 28
Nogavice ženske	par	22, 34, 42
„ moške	„	14, 26, 30
„ otroške	„	14, 16, 17
Čevlji moški	„	75, 320, 460
„ ženski	„	200, 310, 350
„ otroški	„	

Poleg tu navedenih predmetov zadruga nudi svojim članom zbog ugodno sklenjenih dogovorov še sledeče predmete:

Obleke za moške in otroke, narejene ali po meri, ali sukno na metre, dobi vsak član proti nakaznici zadruga pri tvrdki

I. Kunc v Ljubljani, Gosposka ulica, ki ima v zalogi izključno češko in angleško blago.

Cene so jako zmerne, kraj zadovoljiv, postrežba točna in takoj.

Perilo vseh vrst, si člani istotako proti izkaznici nabavijo pri tvrdki »Triglav« v

Ljubljani, Kolodvorska ulica. Izključno samo češko blago.

Čevlje vseh vrst moške in ženske, sandale, ima zadruga v zalogi od tvrdke Roglič v Mariboru. Solidno in trpežno blago.

Tudi ima zadruga v zalogi obuvale iz čevljarnice »Nabavljalne zadruga drž. nam. v Ljubljani. Tudi ti izdelki so po svoji okusnosti, trpežnosti in solidnosti in radi absolutno konkurenčnih cen priporočljivi.

Komur vzorci v zadrugi ne ugajajo, se dobavljajo čevlji tudi po meri v delavnici, seveda proti nakaznici zadruga.

Sukno na metre si člani lahko nabavijo pri tvrdki »Textiliana« v Kočevju proti nakaznici.

Za vse tu navedene predmete nudi zadruga svojim članom radi ugodnih dogovorov nabavo na odplačevanje na mesečne obroke.

Višina kreditov in mesečnih obrokov za nabavo goraj omenjenih predmetov, se odmerja po višini mesečnih dohodkov in po stanju nedvignjenih dividend.

Člane vsled tega pozivamo, da se poslužujejo za nabavo le goraj omenjenih ugodnosti.

Vsa naročila se izvrše osebno ali pismeno v zadružni pisarni, kjer dobe člani tudi vsa tozadevna nakazila in pojasnila.

V splošnem naj se drže člani sploh, da vse kar potrebujejo, kupujejo le v zadrugi.

Koristi zadruga so koristi članov.

Listnica uredništva.

Vse dopisovanja, zmožne člane prosimo za sodelovanje.

Članki, vesti, predlogi, nasveti, se radevolje sprejemajo in uporabljajo, četudi niso slovnično dovršeni. Take članke in dopise uredništvo samo predela.

Izogibati pa se je brezpogjno člankov politične in osebne vsebine, ker tako pisani članki gredo v uredniški koš.

Kdor hoče, da ne bo pisal za koš, naj take stvari odloži v političnem časopisu.

Program našega lista je le gospodarsko zadružno uzgojnega in informativnega značaja.

Uredništvo se hoče strogo držati tega programa, ker hoče z vzgojnim delom iz vseh članov ustvariti eno dušo in eno telo, da kot taka enota uspešneje nastopamo proti izžemalcem poveljne dobe.

Uredništvo.

Izdajatelj: »Nabavljalna zadruga uslužbencev državnih železnic« v Sloveniji.

Glavni in odgovorni urednik Fr. Rupnik. Tisk tiskarne Makso Hrovatin v Ljubljani.